

LÁSKA ZA ČASŮ COVIDU

**Zuzana
Rampichová**

**Druhé místo v literární soutěži
Velká cena Talent Pro ART 2022.**

Láska za časů covidu

a další horory

Sbírka povídek o lásce

Obsah

[Bereničin první polibek 2](#)

[Její příběh - láska za časů covidu 6](#)

[Jeho příběh – Manuelova výzva pro občany, kteří se nudí v karanténě 9](#)

[Skutečné přátelství 11](#)

[Podivuhodné prázdniny 12](#)

[Živá konzerva 15](#)

[Dokonalá rodina 16](#)

[Deník jednoho normálního roku 21](#)

Bereničin první polibek

*A taste of honey tasting much sweeter than wine.
I dream of your first kiss and then
I feel upon my lips again
a taste of honey tasting much sweeter than wine.
I will return, yes will return
I'll come back for the honey and you.
The Beatles, A taste of honey*

Berenika byla velice osamělá a velice krásná. Soudě minimálně podle toho, co na ni pokřikovali chlapi ve vzácných chvílích, kdy sedla do zánovního Cherokee a vyrazila do Kašperských hor na nákupy těch několika málo nezbytností, které si nedokázala vypěstovat, ulovit nebo objednat přes internet. Až nespravedlivě krásná na to, jak velmi velmi mladá a velmi velmi bohatá byla, domnívali se někteří z těch, které štíhlá a pružná černovláska tak ostentativně přehlížela. Nepotkala muže, který by jí stál za pohled. Ale ti uražení ješitové neměli pravdu. O svoji krásu ani mládí se nezasloužila, zato za bohatství zaplatila tvrdě, tak tvrdě, že si to žádný z těch šašků, kteří na ni na parkovištích pořvávali oplzlosti, nedokázal ani představit.

Berenika žila na samotě, pár kilometrů od Kašperských hor, v loveckém záměčku na úpatí zvedajících se šumavských hvozdů. K oprýskané břečťanem porostlé budově náležely polnosti, kam oko dohlédlo a tolik lesů, že by vystačily na tři honitby. Zámek, za totality využívaný jako hájovna, se pozvolna rozpadal, ale Berenika tu neplánovala pohnout ani cihlou, natož se pustit do nějaké větší rekonstrukce, než je výměna prasklého prkénka na záchodě. Přestože jí v bankách ležely miliony z rodinného jmění, žila víc než skrovně a dřela jak selka za protektorátu. Na pastvinách bučel a pobekával dobytek, na loukách bzučely včely, v hřebčíně pod dřevou střechou přešlapovali dva ušlechtilí hnědáci a kolem zámku slepice a husy vyzobávaly plevel ze záhonů s cuketami, rajčaty a mezi nekončícími řádky brambor. Společnost jí venku dělaly kočky a vevnitř

lovečtí psi, papoušci, želvy a jiná havěť. A o to o všechno se už třetím rokem starala sama. Podle toho hospodářství i dům vypadaly, ale Berenika na tom nehodlala nikdy nic měnit. Žádné návštěvy, které by kritickým okem hodnotily stav jejího domu či dokonce celé její existence, nezvala, žít se tu žilo vcelku pohodlně a, což bylo nejdůležitější, konečně se po mnoha zdoluhavých hnusných letech cítila klidná, spokojená a nekonečným povinnostem navzdory naprosto svobodná.

Po odpoledních makala kolem domu a polností a noci věnovala lesům a lovu, své největší vášni. Lov v ní probouzel to nejlepší a dával jí zapomenout na to nejhorší. Pokud chtěla úlovky, a ty Berenika chtěla, byla nucena k naprostému soustředění a zaměření všech smyslů na cíl, ať už přes hledí pozorovala svou budoucí kořist nebo teprve naslouchala jejímu našlapování. Do lesů vyrážela téměř každý večer a neuplynul týden, aby se nevrátila s úlovkem. Díky zhaslé zvířence byla schopná nejen nakrmit psy, ale byla soběstačná, i co se týče vlastní stravy. Jednoduchý jídelníček, tvořený jen zvěřinou, mlékem a zeleninou, jí zaručoval štíhlou postavu, lesklé vlasy, čistou pleť a dost svalstva i energie na to, aby úlovky dokázala nejen vyvrhnout a dotáhnout z lesa, ale i zpracovat. Jen u větších kusů si musela vypomáhat některým z koní nebo autem, ale i tak se jen málokdy stalo, že by nebyla schopná zvěř vyprostit a musela ji nechat na nepřístupném místě napospas havranům, krysám a červům.

Trofeje milovala, střílela od svých čtrnácti a vycpat či vypreparovat si nechávala vše, co ulovila, takže navzdory rozsáhlosti chodeb rodinného sídla měla co dělat, aby našla místo pro další a další upomínky na své lovecké úspěchy, ale paradoxně jí tu chyběly dva největší kusy, které kdy zastřelila. Jedním z nich byl osmerák, jehož srazila žel bohu hned vedle skalnaté průrvy. Ale ani když stála nad strží, v níž zmizel největší jelen, kterého kdy nejen spatřila, ale navíc dokázala trefit, a jehož hlava by byla neoddiskutovatelně nejdůstojnější ozdobou jejího salonu, ani nezauvažovala o tom, že by se obrátila o pomoc k nějakému muži, aby jí pomohl trofejní kus vyprostit. Raději pokrčila rameny a bez lítosti se vzdala možnosti každý den pyšně hledět na paroží velikosti vzrostlejšího dubu.

Neměla to takhle odjakživa, dřív naopak vůni tabáku a benzínu, drsnou bradu a náruč slibující bezpečí milovala, vždycky byla tatínkova holčička, ale